

МОГИЛА

Ширей се полето безкрайно,
Чакъ погледъ додето застига;
Край стария пътъ, средъ полето
Висока могила се дига.

Тя живъ е свидетелъ на тъмни
Съдби, презъ години несгодни.
За нея запазенъ е споменъ
Въ тъжовните песни народни.

~~Неканенъ, нечаканъ долетялъ,~~ *Воителъ неканенъ на чело*
~~Отъ чакъ крайноземски пустини,~~ *На върли безтежни дружини*
~~Воителъ незнаенъ, съ безчетни~~ *Кегакакъ твдъва налетялъ.*
~~И жадни за кърви дружини.~~ *Презъ мирни поля и долини,*

~~Не свикналъ на воля юнашка~~ *Където поминялъ — следъ него*
~~Отъ нийде отпора да среща,~~ *Оставало пустошь зловеща.*
~~Където поминялъ — следъ него~~ *И нямало воля юнашка*
~~Оставало пустошь зловеща.~~ *Отъ нийде отпора да среща...*

~~Предъ него се пръваля народа,~~
~~Катъ стадо предъ вълка настървенъ,~~
~~Че плянъ и погибель вещаля~~
~~Навсякъде мечтъ му кървенъ.~~

Но ей че на среща му войнство
Изстъпва съсъ сила поносна, —
И въ боя на вожда сърцето
Пронизва стрела смъртоносна...

Въ полето му воини верни
Събъ копия гробъ изкопали;
Жреците на тризна юнашка
Конь, боенъ другаринъ, заклали.

И тази могила надъ гроба
Въздигнали те, — и променни
Столетия тя преживява
На вожда останките брени.